

ΑΠ 1330/2022. Χρέη προς το δημόσιο και λιμενικά ταμεία: η είσπραξη των περιεχομένων σε σχετικό πίνακα εσόδων των Λιμενικών Ταμείων, μεταξύ των οποίων και της Ο.Λ.Π. ΑΕ έχει ανατεθεί στις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες δυνάμει της σχύουσας από έτος 1997 υπουργικής, με αριθμό 1014959/1175/4-2-1997, απόφασης, η οποία ουδέποτε καταργήθηκε. Νομίμως βεβαιώνονται στις Δ.Ο.Υ. τα χρέη προς τον Οργανισμό Λιμένος Πειραιώς ΑΕ και δεν αποτελούν ιδιωτικά χρέη .

« ...

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 1 του Ν. 1882/1990, όπως αυτές τροποποιήθηκαν και συμπληρώθηκαν με τα άρθρα 18 παρ. 2 και 28 παρ. 2-4 του Ν. 2948/2001, 34 του Ν. 3016/2002, 34 παρ. 1 του Ν. 3220/2004, 3 παρ. 1 του Ν. 3943/2011, 20 του Ν. 4321/2015 και 8 του Ν. 4337/2015, "1. Όποιος δεν καταβάλλει τα βεβαιωμένα στη Φορολογική Διοίκηση χρέη προς το Δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων (4) μηνών τιμωρείται με ποινή φυλάκισης: α) Ενός (1) τουλάχιστον έτους, εφόσον το συνολικό χρέος από κάθε αιτία, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων και λοιπών επιβαρύνσεων μέχρι την ημερομηνία σύνταξης του πίνακα χρεών, υπερβαίνει το ποσό των εκατό χιλιάδων (100.000) ευρώ. β) Τριών (3) τουλάχιστον ετών, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α, υπερβαίνει το ποσό των διακοσίων χιλιάδων (200.000) ευρώ. Η ποινική δίωξη ασκείται ύστερα από αίτηση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. ή των Ελεγκτικών Κέντρων ή του Τελωνείου προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών της έδρας τους, που συνοδεύεται υποχρεωτικά από πίνακα χρεών, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων και λοιπών επιβαρύνσεων....". Κατά τη σαφή διατύπωση του άρθρου 25 του Ν. 1882/1990, για κάθε πίνακα χρεών, ο οποίος υποβάλλεται στον εισαγγελέα με την αίτηση του προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ., ασκείται ξεχωριστή ποινική δίωξη, που περιλαμβάνει ως μία πράξη τη μη καταβολή του αναφερόμενου στον πίνακα συνολικού χρέους, το οποίο είναι δυνατόν

να προέρχεται από οποιαδήποτε αιτία, χωρίς διάκριση πλέον και επιρροή, ανάλογα με το ύψος και την προέλευση του κάθε επί μέρους χρέους του πίνακα. Δεν πρόκειται, δηλαδή, λόγω της μη καταβολής καθενός χρέους του πίνακα, για κατ' εξακολούθηση έγκλημα, ήτοι για περισσότερες πράξεις τελεσθείσες με ενότητα δόλου, αλλά ο νόμος κυριαρχικά θεωρεί πλέον ότι τα μη καταβληθέντα και περιεχόμενα σε κάθε πίνακα χρέη συνιστούν ένα και μόνο έγκλημα, της μη καταβολής του αθροίσματος των χρεών του πίνακα και μάλιστα με χρόνο τέλεσης τη συμπλήρωση τετραμήνου από το χρόνο καταβολής αυτών. Με τη ρύθμιση αυτή, η καθυστέρηση καταβολής χρεών προς το Δημόσιο αποκτά τη μορφή ενός εν δυνάμει ιδιότυπου αθροιστικού εγκλήματος, αφού ενδέχεται πλέον να θεμελιώνεται η ποινική ευθύνη στην περίπτωση, κατά την οποία το μη καταβληθέν ποσό ξεπερνά το ελάχιστο όριο (ήδη των 100.000 ευρώ) ή μετά από επανειλημμένη μη καταβολή χρεών συνολικού ποσού ανωτέρου των 200.000 ευρώ, χωρίς, όμως, τη συνδρομή του στοιχείου της καθ' έξη ή κατ' επάγγελμα τέλεσης στη νομοτυπική μορφή, που χαρακτηρίζει τα αθροιστικά εγκλήματα, γι' αυτό και γίνεται λόγος για ιδιότυπο αθροιστικό έγκλημα. Από όσα προαναφέρθηκαν παρέπεται: 1) Ότι, αφού πρόκειται για έγκλημα που τελείται εφάπαξ και όχι εξακολουθητικά, κατά λογική και νομική αναγκαιότητα, ως χρόνος τέλεσης αυτού νοείται η συμπλήρωση τετραμήνου από τον χρόνο ταμειακής βεβαίωσης (από και με την οποία η σχετική αστική αξίωση γίνεται ληξιπρόθεσμη) του μερικότερου χρέους με τη χρονικά εγγύτερη ταμειακή βεβαίωση προς τη σύνταξη του συνοδεύοντος την αίτηση για άσκηση της ποινικής δίωξης οικείου πίνακα χρεών. Ο χρόνος αυτός καλύπτει και τους αντίστοιχους χρόνους των υπόλοιπων, εχόντων προγενέστερες ταμειακές βεβαιώσεις, χρεών, τα οποία, κατά την έννοια του νόμου, συσσωματώνονται σε ένα και μόνο αθροιστικό χρέος. Και 2) Ότι τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης του σχετικού εγκλήματος είναι α) η μη καταβολή των βεβαιωμένων στις αρμόδιες Δ.Ο.Υ. ή στα τελωνεία χρεών προς το Δημόσιο και τα λοιπά αναφερόμενα πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα από οποιαδήποτε αιτία, β) η παρέλευση τετραμήνου από τον χρόνο κατά το οποίο έπρεπε το χρέος να καταβληθεί και γ) το συνολικό άθροισμα των

μερικότερων χρεών, με κάθε είδους τόκους και προσαυξήσεις, κατά τον χρόνο σύνταξης του οικείου πίνακα χρεών να υπερβαίνει το οριζόμενο από τον νόμο χρηματικό ποσό με τις διακρίσεις και κλιμακώσεις που προαναφέρθηκαν, ενώ για την πλήρωση της υποκειμενικής υπόστασης του εν λόγω εγκλήματος απαιτείται δόλος (πρόθεση) με την έννοια του άρθρου 27 παρ. 1 Π.Κ., ο οποίος πρέπει να καλύπτει όλα τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος, αφού δεν καθορίζεται στην οικεία διάταξη άλλη μορφή υπαιτιότητας (άμεσος ή υπερχειλής δόλος). Έτσι, κρίσιμα στοιχεία θεμελίωσης του σχετικού εγκλήματος, που πρέπει να προσδιορίζονται στην καταδικαστική απόφαση, για να υπάρχει η απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, είναι: α) Η αρμόδια αρχή που βεβαίωσε το χρέος, β) το ύψος του χρέους, γ) ο τρόπος πληρωμής του, δ) ο ακριβής χρόνος καταβολής του χρέους και ε) η μη πληρωμή του ενοποιημένου χρέους κατά τη λήξη του τετραμήνου από τον χρόνο κατά τον οποίο αυτό έπρεπε να καταβληθεί, οπότε προσδιορίζεται έμμεσα και ο χρόνος τέλεσης της πράξης. Εξάλλου, ως χρόνος βεβαίωσης του χρέους νοείται ο χρόνος της υπό ευρεία έννοια βεβαίωσης, με την οποία προσδιορίζεται η σχετική χρηματική οφειλή (ως προς το είδος, το ποσό και τον υποκείμενο της) και εγγράφεται από τον προϊστάμενο της ΔΟΥ ή από άλλο αρμόδιο όργανο στους τηρούμενους καταλόγους (φορολογικούς κλπ.). Αυτή συνιστά την ατομική διοικητική πράξη και τον εκτελεστό νόμιμο τίτλο σε βάρος του οφειλέτη. Ως χρόνος καταβολής του χρέους νοείται, όμως, ο χρόνος της υπό στενή έννοια (ταμειακής) βεβαίωσής του, με την οποία αυτό καταγράφεται στο βιβλίο εισπρακτέων εσόδων και εμφανίζεται ως δημόσιο έσοδο, κατά την έννοια του άρθρου 1 του ΚΕΔΕ, καθιστώντας (κατά κανόνα) ταμειακά ληξιπρόθεσμα τη σχετική απαίτηση και εφικτή την κίνηση της εκτελεστικής διαδικασίας με την αποστολή ατομικής ειδοποίησης στον αναγραφόμενο οφειλέτη για την αναγκαστική είσπραξη της εκτελούμενης χρηματικής αξίωσης από αυτόν και από όσους τυχόν συνευθύνονται με αυτόν για το βεβαιωμένο χρέος (ΑΠ 726/2020). Οι ως άνω διατάξεις, προδήλως επιεικέστερες των, από την τέλεση της πράξεως μέχρι την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης, διαχρονικώς ισχυουσών τροποποιήσεων,

συμπληρώσεων κλπ. του ως άνω άρθρου, [όπως τούτο ισχύει από τις 17.10.2015 (Ν.4337/2015)], λόγω της αύξησης του ποσοτικού ορίου που απαιτείται για να καταστεί αξιόποινη η προβλεπόμενη απ' αυτό πράξη της μη καταβολής χρεών προς το Δημόσιο, προσέτι δε και η πρόσληψη της ιδιότυπης αθροιστικής μορφής, αντί της εξ επαγγέλματος τέλεσης αυτού, εφαρμόστηκαν αυτεπαγγέλτως κατ' άρθρο 2 παρ1 του ΝΠΚ από το, ως άνω εκδώσαν την προσβαλλομένη Δικαστήριο για την ενοχή και την καταδίκη του αναιρεσείοντος στην ποινή που κατά ως άνω του επιβλήθηκε. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 25 Ν. 1882/1990 ως ίσχυσε μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 23 του Ν. 2523/1997, αξιόποινη καθίσταται όχι μόνο η μη καταβολή των χρεών συγκεκριμένου ύψους προς το Δημόσιο, αλλά και προς τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και τις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα, πλην των ιδιωτών. Μετά την, κατά ως άνω τροποποίηση της προηγούμενης διάταξης και σε εκτέλεση των διατάξεων του άρθρου 106 Ν. 2362/1995 (περί Δημοσίου Λογιστικού) και του Ν.Δ. 356/1974 (ΚΕΔΕ) εκδόθηκε η με αριθμό 1014959/1175/4-2-1997 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 112/26-2-1997 τεύχος Β', σύμφωνα με την οποία ανατέθηκε στις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες η είσπραξη των εσόδων των Λιμενικών Ταμείων που περιέχονται σε σχετικό πίνακα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται το Λιμενικό Ταμείο Ο.Λ.Π. (Ν. Αττικής). Η ανωτέρω υπουργική απόφαση δεν έχει καταργηθεί ή αντικατασταθεί ρητώς ή σιωπηρώς κατά περιεχόμενο, με συνέπεια να ισχύει ακόμη και σήμερα. Περαιτέρω, το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς» που ιδρύθηκε με τον Ν. 4748/1930 και αναμορφώθηκε με τον Α.Ν. 1559/1950, που κυρώθηκε με τον Ν. 1630/1951, μετετράπη με το άρθρο πρώτο (παρ. 1) του Ν. 2688/1999 σε ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς Ανώνυμη Εταιρεία» και τον διακριτικό τίτλο «Ο.Λ.Π. ΑΕ», η οποία λειτουργεί κατά τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας με σκοπό την εξυπηρέτηση του δημόσιου συμφέροντος. Με τις διατάξεις του άρθρου 35 του Ν. 2932/2001 ορίσθηκε ότι με σύμβαση που συνάπτεται μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου

και της Α.Ε. με την επωνυμία «Ο.Λ.Π. ΑΕ», παραχωρείται στη δεύτερη το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των γηπέδων, κτιρίων και άλλων εγκαταστάσεων που ευρίσκονται εντός της Λιμενικής Ζώνης του Λιμένα Πειραιώς, στη σύμβαση δε αυτή ορίζονται, μεταξύ άλλων, η διάρκεια παραχώρησης του ανωτέρω δικαιώματος, το καταβαλλόμενο τίμημα, το ειδικότερο περιεχόμενο του εν λόγω δικαιώματος, η τιμολογιακή πολιτική της Ο.Λ.Π. ΑΕ σε ετήσια βάση, καθώς και οι υποχρεώσεις της και, ιδιαίτερα, οι σχετικές με την πληρότητα των παρεχομένων από αυτήν υπηρεσιών, τη συντήρηση των εγκαταστάσεων και τη διασφάλιση της λειτουργικότητας και της ασφάλειας αυτών. Με το άρθρο πρώτο του Ν. 3654/2008 «Κύρωση των Συμβάσεων Παραχώρησης μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και των Οργανισμών Λιμένος Πειραιώς (Ο.Λ.Π. ΑΕ) και Θεσσαλονίκης (Ο.Λ.Θ. Α.Ε.), ρυθμίσεις για το προσωπικό της Ο.Λ.Π. Α.Ε. και της Ο.Λ.Θ. Α.Ε. και άλλες διατάξεις» κυρώθηκε και απέκτησε ισχύ νόμου η από 13-2-2002 Σύμβαση Παραχώρησης του δικαιώματος χρήσης και εκμετάλλευσης των γηπέδων, κτιρίων και άλλων εγκαταστάσεων που βρίσκονται εντός της Λιμενικής Ζώνης του Λιμένα Πειραιώς, μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς Ανώνυμη Εταιρεία». Με τη σύμβαση αυτή ορίσθηκε ότι παραχωρείται με κριτήρια δημοσίου συμφέροντος, στη δημόσια εταιρία κοινής ωφέλειας Ο.Λ.Π. Α.Ε. το αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των γηπέδων, κτιρίων και εγκαταστάσεων της χερσαίας λιμενικής ζώνης του Λιμένα Πειραιώς για χρονικό διάστημα πενήντα ετών, αρχόμενο την 13-2-2002, με τη ρητή διευκρίνιση ότι το παραχωρούμενο δικαίωμα περιλαμβάνει τη χρήση και εκμετάλλευση για σκοπούς που σχετίζονται με την παροχή λιμενικών υπηρεσιών και εξυπηρετήσεων, καθώς και την παραχώρηση του ιδίου δικαιώματος ή μέρους αυτού προς τρίτους, για τη συμβατική διάρκεια και υπό τους ειδικότερους όρους που προβλέπονται στη σύμβαση (άρθρα 1, 2 και 4 παρ. 4.1 της Σύμβασης, όπως οι παρ. 2.1 και 4.1 τροποποιήθηκαν από την ΥΑ 8322.03/12/08, καθώς και το άρθρο τρίτο παρ. 1 του ν. 3564/2008). Στη συνέχεια, η Ο.Λ.Π. Α.Ε. υπήχθη στο Πρόγραμμα Αποκρατικοποιήσεων 2011 -2015 του Ν. 3985/2011 σε εφαρμογή του οποίου

μεταβιβάσθηκε, με τη διαδικασία του άρθρου 2 παρ. 4 και 5 του Ν. 3986/2011 από το Ελληνικό Δημόσιο στην ανώνυμη εταιρεία «Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ) Α.Ε.». Συγκεκριμένα, με τις αποφάσεις 195/27-10-2011 και 206/25- 4-2012 της Διυπουργικής Επιτροπής Αναδιαρθρώσεων και Αποκρατικοποιήσεων μεταβιβάσθηκαν στο ΤΑΙΠΕΔ, μεταξύ άλλων περιουσιακών στοιχείων του Ελληνικού Δημοσίου, και οι ανήκουσες σ' αυτό- αντιστοιχούσες σε ποσοστό 74,138% του μετοχικού κεφαλαίου - 18.534.440 συνολικά μετοχές της ανώνυμης εταιρείας «Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς (Ο.Λ.Π.) Α.Ε.». Σε ακολουθία των παραπάνω, στις 8-4-2016 υπογράφηκε η Σύμβαση Αγοραπωλησίας Μετοχών μεταξύ του ΤΑΙΠΕΔ, και του προτιμώμενου επενδυτή, για την παραχώρηση στον τελευταίο ποσοστού 67% των μετοχών της ως άνω ανώνυμης εταιρείας. Ακολούθησε τροποποίηση της από 13-2-2002 συμβάσεως, η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 4404/2016 (βλ ΟΛΣΤΕ 1076/2019) Στη σύμβαση επιβεβαιώνεται η ρύθμιση που περιέχεται στο άρθρο 2 Ν. 4150/2013, σύμφωνα με την οποία το Υπουργείο Ναυτιλίας και Αιγαίου εποπτεύει, μέσω των αρμοδίων υπηρεσιών του, για όλα τα θέματα διοίκησης, λειτουργίας και ανάπτυξης, τους αναφερόμενους σε αυτό φορείς και οργανισμούς, μεταξύ των οποίων οι Οργανισμοί Λιμένων Α.Ε., συνεπώς και την Ο.Λ.Π. Α.Ε. Επίσης στο άρθρο 2 παρ 2 του νόμου προβλέπεται ότι το Δημόσιο επιβλέπει το σύνολο των δραστηριοτήτων εντός του Λιμένα Πειραιά, καθώς και το σύνολο των δραστηριοτήτων εντός της χερσαίας και θαλάσσιας ζώνης του Λιμένα Πειραιά, σύμφωνα με τις διατάξεις της Σύμβασης Παραχώρησης και την εφαρμοστέα κείμενη νομοθεσία και στο άρθρο 6 προβλέφθηκε ότι κατά την εκτέλεση των δραστηριοτήτων της σύμφωνα με τη Σύμβαση Παραχώρησης, η «Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς Α.Ε.» υποχρεούται να σέβεται και να διατηρεί τη φύση της Λιμενικής Ζώνης ως κοινόχρηστου δημόσιου πράγματος, να διασφαλίζει ότι ο Λιμένας Πειραιά λειτουργεί ως δημόσιος λιμένας και να εξασφαλίζει την πρόσβαση των χρηστών σε αυτόν, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, τέλος δε με το άρθρο 7 προβλέφθηκε ότι η εταιρία «Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς Α.Ε.» εξουσιοδοτείται να ορίζει, να επιβάλλει και να εισπράττει για ίδιο

λογαριασμό: α) λιμενικά τέλη υποδομών και β) τέλη λιμενικών υπηρεσιών, όπως καθένα από τα παραπάνω έχει εκάστοτε προσδιοριστεί ή και (κατά περίπτωση) εγκριθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 (Έσοδα Λιμένα και Τιμολογιακή Πολιτική) της Σύμβασης Παραχώρησης. Από το παραπάνω νομοθετικό πλαίσιο προκύπτει ότι ο Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς ΑΕ, διαχειρίζεται δημόσια πράγματα κοινής χρήσεως, που προορίζονται για την εξυπηρέτηση σκοπών δημοσίου συμφέροντος και κατά τη διοίκηση και διαχείριση της ζώνης του λιμένος, ενεργεί κατά νόμο ως διοικητική αρχή. Τα έσοδα που εισπράττονται από τη δραστηριότητα της Ο.Λ.Π. Α.Ε. διατίθενται για την εκπλήρωση δημοσίων σκοπών όπως λ.χ. προβλέπεται από τη με αριθμό 87417/2020 απόφαση των Υπουργών Οικονομικών -Εσωτερικών- Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής (ΦΕΚ Β' 5507-14-12-2020) «Καθορισμός ποσοστού και διαδικασίας απόδοσης ποσού από το Ελληνικό Δημόσιο σε Δήμους της χώρας και στον τακτικό προϋπολογισμό του Υπουργείου Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής, ως αντισταθμιστικά ωφελήματα από τη λιμενική και εμπορευματική δραστηριότητα της». Από τα παραπάνω συνάγεται ότι: Α) η **παραχώρηση του μεγαλύτερου μέρους των μετοχών (67%) της Ο.Λ.Π. ΑΕ σε ιδιώτη επενδυτή, δεν επηρέασε την έκταση και φύση των βεβαιωμένων από την ΔΟΥ οφειλών ιδιωτών έναντι της Ο.Λ.Π. Α.Ε., οι οποίες αφορούν δικαιώματα της τελευταίας λόγω των παρεχομένων σ' αυτούς υπηρεσιών και μέρος του ανταλλάγματος αυτών αποδίδεται στο Ελληνικό Δημόσιο.** Αποτελούν ως εκ τούτου κατά το μεγαλύτερο μέρος τους **έσοδα του Ελληνικού Δημοσίου**, διότι συνδέονται με την έκταση και φύση του, «ανέκαθεν» παραχωρηθέντος - έναντι ανταποδοτικών ωφελημάτων - στην από το έτος 1999 στην Ο.Λ.Π. ΑΕ, δικαιώματος χρήσης κι εκμετάλλευσης της χερσαίας λιμενικής ζώνης του Λιμένα Πειραιά, των γηπέδων που τη συναποτελούν και των επ' αυτής κτηρίων και εγκαταστάσεων λιμενικών κλπ έργων, το οποίο παραμένει δευτερεύον και υποτελές έναντι των δικαιωμάτων του Ελληνικού Δημοσίου και Β) ότι, ακόμη και με την, από το έτος 1999, μετατροπή του Ο.Λ.Π. σε ΑΕ με τον Ν. 2688/1999 και τις ως άνω συμβάσεις παραχώρησης δικαιώματος χρήσης των ως άνω ανηκόντων στην

κυριότητα του Δημοσίου πραγμάτων που ακολούθησαν, (η από 13-2-2002 αρχική που κυρώθηκε με Ν. 3654/2008 και η τροποποιητική αυτής που κυρώθηκε με τον Ν. 4404/2016, ισχύουσα μετά τη διάθεση από το ΤΑΙΠΕΔ της πλειοψηφίας των μετοχών σε ιδιώτη επενδυτή), **η είσπραξη των περιεχομένων σε σχετικό πίνακα εσόδων των Λιμενικών Ταμείων, μεταξύ των οποίων και της Ο.Λ.Π. ΑΕ έχει ανατεθεί στις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες δυνάμει της ως άνω, ισχύουσας από έτος 1997 υπουργικής, με αριθμό 1014959/1175/4-2-1997, απόφασης, η οποία ουδέποτε καταργήθηκε.**

Εξάλλου, κατά το άρθρο 25 παρ.2 εδάφ. α' του Ν. 1882/1990, οι προβλεπόμενες ποινές που αναφέρονται στην παρ.1 του ίδιου άρθρου επιβάλλονται: α) για ημεδαπές ανώνυμες εταιρείες στους προέδρους των ΔΣ, στους διευθύνοντες ή εντεταλμένους ή συμπράττοντες συμβούλους ή διοικητές ή γενικούς διευθυντές ή διευθυντές αυτών, ή σε κάθε πρόσωπο εντεταλμένο είτε άμεσα από το νόμο είτε από ιδιωτική βούληση είτε από δικαστική απόφαση στη διοίκηση ή διαχείριση αυτών, σωρευτικά ή μη. Ενώ, όταν ελλείπουν όλα τα ανωτέρω πρόσωπα, οι ποινές επιβάλλονται κατά των μελών των διοικητικών συμβουλίων των εταιρειών αυτών, εφόσον ασκούν πράγματι προσωρινά ή διαρκώς ένα από τα προαναφερόμενα καθήκοντα. Επίσης, κατά την παρ. 3 του ίδιου άρθρου όπως ισχύει, για τα πρόσωπα της παρ. 2 η ποινική δίωξη ασκείται για χρέη προς το Δημόσιο και τρίτους πλην ιδιωτών που ήταν βεβαιωμένα κατά τον χρόνο που αυτά απέκτησαν τη σχετική ιδιότητα ή βεβαιώθηκαν κατά τη διάρκεια που είχαν τη συγκεκριμένη ιδιότητα, ανεξάρτητα αν μεταγενέστερα απέβαλαν την ιδιότητα αυτή με οποιονδήποτε τρόπο, ή για οποιαδήποτε αιτία, καθώς και για τα χρέη που βεβαιώθηκαν ανεξάρτητα από τη λύση ή μη των νομικών προσώπων, αλλά γεννήθηκαν ή ανάγονται στον χρόνο που είχαν την ιδιότητα αυτή. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι προσδιορίζονται οι εκπρόσωποι του νομικού προσώπου των ανωνύμων εταιρειών που υπέχουν ευθύνη για την καταβολή χρεών προς το Δημόσιο που ήταν βεβαιωμένα ή γεννήθηκαν κατά τον χρόνο που αυτοί είχαν την ιδιότητα αυτή, ανεξαρτήτως αν μεταγενέστερα απέβαλαν την εν λόγω ιδιότητα, οι διατάξεις δε αυτές

αποσκοπούν στην αντιμετώπιση του κοινωνικού προβλήματος της φοροδιαφυγής που δημιουργείται από αλληπάλληλες μεταβολές που υφίστανται τα νομικά πρόσωπα των εταιρειών αυτών. Επίσης, σύμφωνα δε με το άρθρο 25 παρ 7 Ν. 1882/1990, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 34 παρ. 2 Ν. 3220/2004: «7. Η υποβολή αίτησης ποινικής δίωξης αναστέλλει την παραγραφή του χρέους για το οποίο υποβλήθηκε μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση. Ο χρόνος παραγραφής του χρέους δεν συμπληρώνεται πριν την πάροδο ενός έτους από τη λήξη της αναστολής.». Συνεπώς εφόσον ασκήθηκε ποινική δίωξη πριν από την παρέλευση πενταετίας, η οποία αρχίζει από την πάροδο τεσσάρων μηνών από τότε που ήταν ληξιπρόθεσμο το εγγύτερο προς τη σύνταξη του πίνακα χρέους, δεν επήλθε η ποινική παραγραφή του αδικήματος κατά το άρθρο 111 παρ 3 ΠΚ, ενώ εφόσον δεν παρήλθε πενταετία από τότε που βεβαιώθηκε το χρέος μέχρι την υποβολή αιτήσεως για την άσκηση ποινικής δίωξης, δεν επήλθε η αστική παραγραφή του βεβαιωθέντος χρέους, με αποτέλεσμα να μην επηρεάζεται η ποινική αξίωση της Πολιτείας σε βάρος του οφειλέτη. Τέλος, λόγω αναίρεσης της απόφασης συνιστά, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε΄ ΚΠοινΔ, και η εσφαλμένη εφαρμογή ή ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει, όταν το δικαστήριο αποδίδει στο νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή, όταν το δικαστήριο, χωρίς να παρερμηνεύσει το νόμο, δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στη διάταξη που εφαρμόσθηκε. Περίπτωση δε εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, που ιδρύει τον ανωτέρω αναιρετικό λόγο από το άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Ε΄ ΚΠοινΔ, συνιστά και η εκ πλαγίου παραβίαση της διάταξης αυτής, η οποία υπάρχει, όταν στο πόρισμα της απόφασης, που προκύπτει από την αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και του διατακτικού της και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, που καθιστούν ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο σε σχέση με την ορθή εφαρμογή του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (ΑΠ 454/2020).

(...)

Με τις παραδοχές αυτές, οι οποίες διαλαμβάνονται στο σκεπτικό, σε συνδυασμό με όσα αναφέρονται στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, που παραδεκτά αλληλοσυμπληρώνονται, το Δικαστήριο της ουσίας, διέλαβε στην εν λόγω απόφασή του, όσον αφορά την πράξη της μη καταβολής χρεών προς το Δημόσιο που προβλέπεται και τιμωρείται από τη διάταξη του άρθρου 25 παρ1στοιχ.β΄του Ν. 1882/1990, την απαιτούμενη από τις διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα, χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά και κατά τρόπο επιτρέποντα τον αναιρετικό έλεγχο, τα πραγματικά περιστατικά, που αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ως άνω εγκλήματος, οι αποδείξεις, από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις, με τις οποίες τα υπήγαγε στην ως άνω εφαρμοσθείσα ουσιαστική διάταξη, την οποία ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Ειδικότερα, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα και σε σχέση με επικαλούμενη στον πρώτο λόγο αναίρεσης αιτίαση του αναιρεσείοντος ότι το προς την Ο.Λ.Π. ΑΕ χρέος του είναι ιδιωτικό και, επομένως, η μη πληρωμή του δεν στοιχειοθετεί το ως άνω αδίκημα της μη καταβολής χρεών προς το Δημόσιο, παρατέθησαν σ' αυτήν εκτενώς με αλληλουχία νομικών σκέψεων και των αντίστοιχων, συνδεδομένων με αυτές, πραγματικών περιστατικών, ότι **η οφειλή προς τον Ο.Λ.Π. ΑΕ η οποία βαρύνει την εκπροσωπούμενη από τον αναιρεσείοντα ναυτική ανώνυμη εταιρεία, έχει ανατεθεί, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην μείζονα σκέψη, στον εισπρακτικό μηχανισμό του Ελληνικού Δημοσίου, διότι πρόκειται για χρέος που δημιουργήθηκε από την μη καταβολή στην Ο.Λ.Π. ΑΕ δικαιωμάτων, ποσού 1.399.226,89 ευρώ, το οποίο μαζί με τα τέλη χαρτοσήμου, τους τόκους και τις λοιπές επιβαρύνσεις, ανήλθε στο ποσό των 2.532.666,20 ευρώ, για τις υπηρεσίες που, κατά το χρονικό διάστημα από 30-9-2008 έως 30-7-2010, παρεσχέθησαν σε πλοίο ιδιοκτησίας της. Ακόμη προς στοιχειοθέτηση του αποδοθέντος στον αναιρεσείοντα αδικήματος εκτίθενται: α) η βεβαίωση της παραπάνω**

οφειλής από την προς τούτο τοπικά αρμόδια ΔΟΥ Αλεξανδρούπολης, β) ο τρόπος πληρωμής του, δ) ο ακριβής χρόνος καταβολής του χρέους και ε) η μη πληρωμή του ενοποιημένου χρέους κατά τη λήξη του τετραμήνου από τον χρόνο που αυτό έπρεπε να καταβληθεί, χρονικό σημείο που προσδιορίζει και το χρόνο τέλεσης της πράξης. Περαιτέρω, στο σκεπτικό της προσβαλλομένης διαλαμβάνεται σαφής παραδοχή σχετικά με το ότι, ο αναιρεσείων κατηγορούμενος έφερε την ιδιότητα του Προέδρου του ΔΣ με εξουσία εκπροσώπησης της οφειλέτριας ανώνυμης ναυτικής εταιρίας κατά το χρόνο γέννησης του ως άνω ένδικου χρέους προς τον Ο.Λ.Π. ΑΕ (30-9-2008 έως 30-7-2010) και πιο συγκεκριμένα κατά το χρόνο της, με ευρεία έννοια βεβαίωσης του χρέους, ήτοι του κατ' είδος, ποσό και υποκείμενο, προσδιορισμού της οφειλής που καταχωρίζεται στους τηρουμένους από την αρμόδια οικονομική Αρχή καταλόγους. Ουδεμία επίδραση ασκεί για την κατάφαση της ενοχής του η χρονική σύμπτωση της ιδιότητάς του αυτής με το χρόνο καταβολής του χρέους, όπως νοείται, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην σχετική νομική σκέψη, ο χρόνος της υπό στενή έννοια (ταμειακής) βεβαίωσής του, ήτοι της καταγραφής του στο βιβλίο εισπρακτέων εσόδων με την οποία καθίσταται ταμειακά ληξιπρόθεσμη η σχετική απαίτηση και εφικτή η κίνηση της εκτελεστικής διαδικασίας με την αποστολή ατομικής ειδοποίησης χρέους. Επιπλέον, ως προς την παραγραφή του χρέους η προσβαλλομένη διέλαβε παραδοχές ως προς: α) το χρόνο καταχώρισης στις 21.8.2014 του εγγύτερου χρέους στον πίνακα της αρμόδιας για τη βεβαίωση του ΔΟΥ ..., β) το χρόνο που κατέστη ληξιπρόθεσμο τούτο στις 30/9/2014, ημεροχρονολογία, που, έμμεσα (μετά την πάροδο τετραμήνου), προσδιορίζει ως χρόνο τέλεσης της πράξης την 31/1/2015 και γ) τον χρόνο της υποβολής αίτησης στις 25-5-2015 από μέρους της ως άνω τοπικά αρμόδιας οικονομικής υπηρεσίας προς τον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών, περιστατικά από τα οποία προκύπτει η ενεργοποίηση της κατ' άρθρο 25 παρ.7 του Ν.1882/1990 αναστολή της παραγραφής του χρέους για τη διαγραφή ή μείωση του οποίου άλλωστε, τόσο η πλοιοκτήτρια εταιρία, όσο και ο αναιρεσείων, κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό της προσβαλλομένης, σε ουδεμία διοικητική ή δικαστική ενέργεια προέβησαν.

Επομένως, οι πρώτος, δεύτερος και τρίτος αναιρετικοί λόγοι με τους οποίους αποδίδεται στην προσβαλλομένη η από το άρθρο 510 παρ. 1στοιχ. Ε΄ του ΚΠοινΔ αναιρετική πλημμέλεια της εσφαλμένης εφαρμογής και ερμηνείας της διάταξης του άρθρου 25 παρ1β του Ν.1882/1990 ως προς την συγκρότηση της αντικειμενικής υπόστασης του προβλεπόμενου απ΄ αυτό αδικήματος και ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων των παραγράφων αντίστοιχα 2 και 7 του ίδιου άρθρου, είναι αβάσιμοι.

...»